

Sygn. akt II Ca 718/17

1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 października 2017 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy, II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Piotr Rajczakowski

po rozpoznaniu w dniu 12 października 2017 r. w Świdnicy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) w W.

przeciwko T. Z.

o zapłatę 4.682,99 zł

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Wałbrzychu

z dnia 20 stycznia 2016 r., sygn. akt I C 2747/15

I. zmienia zaskarżony wyrok w pkt I i III w ten sposób, że oddala

powództwo,

II. zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanej 100 zł kosztów

postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt II Ca 718/17

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 20 stycznia 2016r. Sąd Rejonowy zasądził od pozwanej T. Z. na rzecz strony powodowej (...) w W., kwotę 4123,19 zł z ustawowymi odsetkami, oddalił dalej idące powództwo oraz orzekł o kosztach procesu.

W apelacji od powyższego wyroku pozwana, wnosząc w istocie o jego zmianę i oddalenie powództwa, podniosła, że nie otrzymała zawiadomienia o rozprawie, przez co nie mogła podjąć obrony i zgłosić zarzutu przedawnienia, a który to zarzut zgłasza w apelacji.

Sąd Okręgowy rozpoznając apelację oparł się na ustaleniach faktycznych Sądu Rejonowego i zważył co następuje. Apelacja pozwanej jest uzasadniona. Wprawdzie nie ma racji skarżąca, podnosząc niedoręczenie jej zawiadomienia o rozprawie, która odbyła się 15 stycznia 2017r., gdyż przesyłka zawierająca takie zawiadomienie została awizowana (k. 59), a jej doręczenie nastąpiło na adres wskazywany przez pozwaną. Trafny jest jednak podniesiony przez skarżącą zarzut przedawnienia roszczenia. Jak wynika ze złożonych w sprawie dowodów umowa rachunku bankowego z limitem zadłużenia została pozwanej wypowiedziana przez poprzednika prawnego powoda pismem z 2 września 2009r. (k. 33 i 36), a w dniu 18 czerwca 2010r. wystawiony został przeciwko pozwanej bankowy tytuł egzekucyjny. Zatem najpóźniej od tej też daty roszczenie wierzyciela stało się wymagalne i rozpoczął się bieg termin jego

przedawnienia (art. 120 § 1 zd. 1 pierwsze kc). Powód nabył roszczenie przeciwko pozwanej, w drodze przelewu, od pierwotnego wierzyciela (...) Banku (...) w K. w dniu 19 lipca 2013r., zaś wniesienie pozwu w niniejszej sprawie (które mogło przerwać bieg terminu przedawnienia – art. 123 § 1 pkt 1 kc) miało miejsce 1 czerwca 2015r. Nie mogły natomiast skutkować przerwą biegu terminu przedawnienia ewentualne czynności podejmowane przez powoda, na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego, a polegające na wszczęciu egzekucji czy na żądaniu nadania takiemu tytułowi klauzuli wykonalności. Utrwalony już bowiem w najnowszym orzecznictwie Sądu Najwyższego jest pogląd, że nabywca wierzytelności niebędący bankiem nie może powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności (art. 123 § 1 pkt 1 k.c., zob. uchwałę Sądu Najwyższego z 29 czerwca 2016r., III CZP 29/16, Wyd. Lex nr 2067028, postanowienie Sądu Najwyższego z 5 października 2016r., III CZP 52/16, Wyd. Legalis oraz postanowienie Sądu Najwyższego z 26 października 2016r., III CZP 60/16). Przy czym pogląd taki jest kontynuacją już wcześniejszej linii orzecznictwa, (zob. wyrok Sądu Najwyższego, z uzasadnieniem, z 19 listopada 2014r., II CSK 196/14, OSNC 2015r., nr 12, poz. 145, a także uchwałę Sądu Najwyższego, z uzasadnieniem, z 19 lutego 2015r, III CZP 103/14, OSNC 2015r., nr 12, poz. 137). Wskazać należy, że niewątpliwie nabywca wierzytelności nie będący bankiem nabywa wierzytelność w swej treści i przedmiocie tożsamą z wierzytelnością zbywającego banku, ale już nie wchodzi w sytuację prawną zbywcy wywołaną przerwą biegu przedawnienia i rozpoczęciem biegu na nowo. Czynność wszczęcia postępowania egzekucyjnego przez bank wywołuje bowiem materialnoprawny skutek przerwy biegu przedawnienia jedynie w stosunku do wierzyciela objętego bankowym tytułem wykonawczym, natomiast nabywca wierzytelności nie będący bankiem, nie może się powołać na przerwę biegu przedawnienia wywołaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego przez pierwotnego wierzyciela będącego bankiem. Uzasadnienie i istota takiego zapatrywania sprowadza się zaś do tego, że wyjątkowość przywileju wystawiania bankowego tytułu egzekucyjnego prowadzi do wniosku, iż skoro nie może on być podstawą egzekucji na rzecz innych osób, niż w nim wskazane za wyjątkiem następstwa prawnego po stronie wierzyciela innego banku, to również materialnoprawne skutki wszczęcia postępowania egzekucyjnego, na podstawie powyższego tytułu, jako czynności wierzyciela – banku, prowadzące do przerwy biegu przedawnienia, dotyczą wyłącznie tego wierzyciela i nie dotyczą nabywcy nie będącego bankiem (zob. uzasadnienie powołanej uchwały Sądu Najwyższego z 29 czerwca 2016r., III CZP 29/16). Nadto Sąd Okręgowy zauważa, że dalsza kontynuacja wyżej wskazanej linii orzecznictwa ma również miejsce w kolejnej, najnowszej uchwale Sądu Najwyższego z 9.06.2017r., III CZP 17/17, w której wyrażony został pogląd, że również wniosek o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nie przerywa biegu przedawnienia roszczenia objętego tym tytułem wobec cesjonariusza niebędącego bankiem.

W takich zatem okolicznościach sprawy i w takim jej stanie, gdy wniesienie pozwu miało miejsce, jak już wskazano, 1 czerwca 2015r., to niezależnie od tego czy do roszczenia strony powodowej miałyby zastosowanie 2 letni termin przedawnienia, wynikający z art. 731 kc (przedawnienie roszczeń wynikających z umowy rachunku bankowego), czy też na zasadach ogólnych termin 3 letni (art. 118 in fine kc- roszczenie związane z prowadzeniem działalności gospodarczej), przedawnienie dochodzonego pozwem roszczenia i tak nastąpiło, a wobec skutecznego podniesienia przez skarżącą w apelacji zarzutu przedawnienia, żądanie strony powodowej nie mogło podlegać uwzględnieniu, co prowadziło do zmiany zaskarżonego wyroku i oddalenia powództwa.

Z powyższych względów Sąd Okręgowy, na podstawie art. 386 § 1 kpc, zmienił zaskarżony wyrok, a w myśl art. 98 § 1 w zw. z art. 391 § 1 kpc, orzekł o kosztach postępowania apelacyjnego.